

BIRÓ BENEDEK atya elhunytának most van második évfordulója és csak körül kell nézni az amerikai magyarság berkeiben, hogy teljes siralmasságában érezzük jelenléte fájdalmas, tragikus hiányát.

Nem volt politikus, hanem mint pap és idealista munkálkodott a nemzeti megbékélés érdekében és annak létrejöttén csüngött egész szívével. Szünetlenül foglalkoztatták ily irányú tervek és ahol csak lehetett a kiengesztelődés érdekében vetette latba mindenkor építő szándéku befolyását. Lehet, hogy nem számolt a realitásokkal, azzal, hogy a külföldi magyarság közt némelyek "harca" ma főként állásokért és dollárokért való, gátlástalan viszálykodásból és az igazságtól és igazságosságtól elrugaszkodott és csak a még nagyobb gyűlölet szenvedélyének olcsó feltüzelésére alapított demagóg vezérkedésből áll, nem pedig közcélok komoly, józan szolgálatából. De minden embernek gyarló voltaival tisztában lévő, idealista papi lelke jóakaratuságával, mélyégesen hitt a megbékélés szükségeségében és missziónak érezte a magaválasztotta mérséklő, békitő, összehozó szerepét, mígcsak buzgólkodása kellős közepéből el nem ragadta a halál. Legyen emléke áldott és késztesse ön-revizióra azokat, akiket illet és akik hivatta volna folytatni szelid, eszmei örökségét.

Amikor a Msgr. Varga Béla, a Nemzeti Bizottmány elnöke tiszteletére rendezett banketten főszónok volt és utána cikket írt Varga Béláról, két náci lap, a németországi "Hidverők" és a angliai "Hungarian Week" becsmérlések saráival dobálta meg szerzetési ruháját, de ez sem kedvetlenítette el. Nem vett tudomást arról a hálátlanságról, hogy azok köpdösik meg, akiknek megsegítése érdekében talán senki sem tett többet Magyar Amerikában, mint ő, még akkor is amikor szíve már kezdte felmondani a szolgálatot. Saj, ha ma lenézne az égi ablakon, bizony nagyon neheztelőn csóválná a fejét az elleneskedésnek immár kriminálpszichológiai elfajultságán, az elvadultság féktelenségén és felelőtlenségén, amely két évvel elköltözése után riadt szeme elé tárul!

♦ Bíró Benedek atya nem így képzelte, nem ezt akarta és ha itt volna még köztünk, nem is tartana ott a szabad földön élő magyarok megbékélésének ügye, ahol ma tart, — a kriminálitásnál. Nem engedte volna, hogy idáig fajuljanak a mentalítások, erkölcsök és ahol csak tehetette, közbelépett volna, hogy megállítsa az eltévelyedést... Halála évfordulóján tartozunk általunk tisztelt emlékének azzal, hogy ezt leszögezzük.

Bethlehemi Hiradó
1954 Jan 22

